

**Damir
Ocvirk**

ZGODBICA ZA LAHKO NOČ

Pridušeno hreščanje aprilskega dežja je motilo le cviljenje brisalcev prek vetrobranskega stekla. Velike mastne kaplje so se cedile po šipah in se utapljale v lužah, ki so nezadržno rastle v miniaturna morja. Prsti so se oblepili iskalca radijskih postaj, išoč otožno melodijo. Trzajoča senca iskalne paličice je prebadala frekvence, a našla nič. Radijska skala je znova utonila v temo. Odprl sem okno. V toplo notranjost je vdrl veter in dež zunanosti. Pustil sem dežju, da mi je narisal mokre madeže na srajci in hlačah, sprijel lase z razgreto lobanjo, kapljal v odsotne oči. Šele ko se mi je pri nogah nabrala postana luža deževnice, sem dvignil stekleno pregrado. Rob je nezgrešljivo zdrsnil v zarezo in zatisnil prehod. Ker je avto stal v senci dreves bližnjega parka, sem tako ostal izven dosega kroglastih svetil. Potočki vode so, noseč papirčke in drugo uma-zanijo, curljali prek pločnikovega robnika in tonili v jaške. Pred očmi mi je plesala lomeča se mavrica razlitega olja na asfaltu. Pisan madež se je neskalsen raztapljal v cunje, saj ni bilo nikogar, ki bi ga lahko vznemiril v tej nočni uri. Nikogar razen mene. Vsi drugi so bili drugje. Na zabavah, doma pred televizorjem, izgubljeni v nočnih morah, uspavani v grobovih. Nezavedno sem lomil prste okrog volana. Pobeljeni prsti so sprostili stisk. "Rojen sem zato, da umrem!" sem se spomnil besedila ene izmed Metallicinih pesmi. Kako prekleto res je to. Živčno sem po-brskal za paketom cigaret in si prižgal dim. Kot že večkrat

zadnje čase me je zopet zvil prebadajoč kašelj in prisilil, da sem jo odvrget. Željno sem pomislil na čase, ko sem lahko pokadil po štiri pakete na dan, pa mi ni bilo nič. Hripavo sem odkašljal zaprašena pljuča. Poželjivo sem srkal zrak, ki je znova drl skozi spuščeno okno. Dih se je počasi umirjal. V grlu se mi je nabral pljunek in poromal ven. Curljajoča mokrota ga je razvlekla v slinasto kačo z rdečimi lisami. V ustih mi je ostal neprijeten okus po krvi. Kako sem sovražil to zbadajočo bolečino, ki je rastla iz dneva v dan. Začela se je lepega dne iz ničesar in rastla skupaj s strahom v meni. Vsak nov dim je zbudil to spečo pošast, ki se je oglašala čedalje bolj pogosto in bolj nasilno. Sum se je nepogrešljivo zbujal, spreminjajoč se v kruto realnost. Danes sem izvedel za izvid. "Pljučni rak v poznem stadiju," sem se poskusil spomniti tolažečega doktorjevega glasu. Njegovih rdečih neprespanih oči, ki so, zroč izza debelih leč, zbegano tavale proč od mojega razbeljenega pogleda. "Bolezen bi bilo lažje ozdraviti ali vsaj omiliti, če bi prišli malce prej. Kakšen mesec ali dva prej..." V zadregi je umoknil. Prav tako kot jaz je dobro vedel, da je kocka padla že takrat, ko sem povlekel svoj prvi dim. Nekaterim pač ni usojeno in jaz sem bil eden tistih. Potem je še nekaj nakladal in tolažil, vendar je govoril stenam ne meni. Iz odsotnih misli me je zbudilo hripavo kašljanje. To se bil jaz. Prihuljen pik rožljajoče klopotače v prsih se ni vdal in znova sem izpljunil del sebe v deževno noč. Povlekel sem karirast robec iz žepa in si obrisal slino, ki mi je tekla iz ust. Po uporabi sem ga pazljivo preganil in spravil nazaj. Očitno nalive še ni mislil nehati, saj je bilo temno nebo prepredeno z nepredirno zaveso topotajočih kapelj. Po pločniku se je približevala osamljena postava. Velik, ostro zaobljen dežnik je hodil skupaj z njo. Prostitutka. Čedna in še mlada povrhu. Previdno se je lovila na visokih petah, vztrajno poskušajoč gole noge zaščititi pred močo. Zagledala je moje vozilo skozi deževen ščit in se pričela z olajšanjem približevati. Stranka? V tem vremenu? Čudež.

Obotavljivo je postala, ker se mračna silhueta v notranjosti še vedno ni premaknila. Prižgal sem stikalo in pustil bledikasti svetlobi risati sence po obrazu. Pospešila je korak. Res je bila čedna. Dvajset, enaindvajset let morda. Privlačno naličena in zelo, zelo seksi oblečena. V kakšnem drugem trenutku in ob kakšni drugi priložnosti bi morda z veseljem sprejel njene usluge, pomislil na koncu, kako grd je svet, ki pusti mladenkam, da se prodajajo za bedno preživetje in potem pozabil vse skupaj. A tokrat... ne vem. Poosebljala je vse tisto, kar mi kmalu ne bo več dostopno. Ljubezen, družbo, denar, prihodnost in predvsem življenje. Priznam, strah me je umreti. Le koga ni? A ona je bila še tako zdrava, tako živa, da tega enostavno nisem prenesel. Le zakaj naj bi umrl samo jaz? Na polovici svoje dobe, s toliko še neizpolnjenimi željami, načrti in upanji? Začutil sem z dušo in telesom bolečo ostrino neizprosnihih dejstev. Za nekaj dolgih, dolgih trenutkov okrog mene svet ni več obstojal. Pogreznjen v lastne strahove sem bil tako sam, tako nemočen. In okrog mene tema, na veke vekov, amen!

Pozaba... samota... ničesar več...

In takrat... takrat sem srečal smrt. Bila je podobna meni. Bila je JAZ.

Potrkalo je na šipo. Z ledeno masko na obrazu sem sprostil zatič tako, da je lahko pomolila glavo v notranjost. Zeblo jo je in še premočena je bila. Revica. Kmalu ji bo toplo. Tako toplo kot je človeku lahko le v peklu. Od nekod je privlekla nase proseč nasmešek. "Si osamljen?" je vprašala, ko se je razgledala po praznih sedežih. "Morda," sem odvrnil. "Ampak sedaj nisem več." Odprl sem vrata avtomobila. Zaprla je dežnik in se elegantno pripila ob mehko sedišče. Odobravajoče sem ji pokimal, ko je vrgla dežnik na tla zadaj.

"Vroče je tukaj..." Slekla si je plastično ogrinjalo in odpela sponko s šopa las. Bujna frizura se ji je razcvetela prek ramen.

"Malce ozko je tudi, se ti ne zdi?" me je vprašala in že hotela sleči bluzo. Brhteče oprsje se je jasno naziralo skozi tesno oprijeto viskoznost, a nisem želel tega. "Ne to," sem zašepetal s hripavim glasom ter jasno namignil kaj želim. "To bo dražje!" se ni obotavljala niti za trenutek in si že oblizovala ustne, da bi jih navlažila.

"Denar ni problem," sem ji zagotovil in prepu-stil vodstvo. "Za vzdušje..." je še zašepetala, ko je posegla po radijskem gumbu in kot po čudežu pričarala The Sisters Of Mercy. S prsti je profesionalno zaigrala po razporku in sklonila glavo. Zaprl sem oči, se zleknil po mehki sedišča, z dlanjo nežno božal njen labodji vrat in mršil svilnate lase. Prepustil sem se plimi nezemeljskih užitkov, ki so plali skozme. Ko sem znova odprl oči, je vame zrl nasmejan obraz s pohotnim leskom v pogledu. "Čudovito je bilo!" sem ji priznal, medtem ko je v meni rastel dolgo pritajen občutek. Za trenutek sem se prestrašil ob njegovi neukrotljivi silnosti, ki je rušila razumske bariere eno za drugo, potem pa sem popustil pred njim. "Res čudovito!" sem ji še enkrat zagotovil in posegel z desno roko k njenemu vratu. Kot da bi jo hotel objeti in povleči k sebi za poljub, sem jo ovil z desnico, z levico pa potipal v predalniku po nepogrešljivem bokserju, ki sem ga vedno nosil s sabo. Na licu se ji je razcvetel biserni nasmešek, ko je levica z živalsko surovostjo, okrepljena z jekleno trdoto zarisala krvave razpoke v zobeh. Silovit udarec jo je zadel poprek obraza ter lomeč nosno kost, drobeč zobe v čeljusti in škrtajoč zdrsnil po kosteh ličnic. Nezaskočena ključavnica vrat se je vdala pod pritiskom gibajočega telesa, ki je trdo priletelo ven, na beton. Ne da bi se zmenil za bolečino v roki, sem izstopil na svoji strani vozila in še prej sprostil ključavnico prtljažnika. Dekle je bilo trenutno v nezavesti, vendar sem vedel, da še ni mrtvo. Da ubiješ človeka, je potrebno več ko en sam udarec.

Z veseljem sem opazil, da je nehalo deževati. To je bila dobra novica, ki je zaslužila odobravanje. Potisnil sem ključ v ključavnico prtljažnika ter pustil hidravliki, da mi pomaga dvigniti pokrov. Posegel sem po baterijski svetilki v kotu

in posvetil. Premetal sem nekaj cunj in končno naletel na iskano orodje. Zadovoljno sem pograbil za masiven ročaj ter ugasnil svetilko. Trdno sem zapahnil pokrov in prisluhnil stokanju dekleta.

"Saj bo kmalu konec. Počakaj še malo..."

Stopil sem okrog zadnjega dela vozila do žrtve, ki je še vedno nemočno ležala v lastnih bolečinah. Z gnusom sem odvrnil pogled od skoraj nerazpoznavnega obraza. Trenutek sem se obotavljal, potem pa privzdignil masivno kladivo. Teža je nekaj dolgih sekund lebdela v zraku, dokler je ni premagala Zemljina privlačnost. Masa je hreščeče zdrvela nad prsi, lomeč rebra in trgajoč pljuča pod seboj ter končno pridušeno podrsnila ob tla. Za trenutek se mi je zazdelo, da vidim podivjano srce v preluknjani notranjosti, ko sem znova privzdignil kapljajoč ročaj in ji zadal milostni udarec prek lobanje. Počilo je, kot da bi se raztreščila prezrela lubenica. Možganska zmes se je cmokajoče razlezla na vse strani. Odvrgel sem ročaj in z rokavom previdno obrisal zapackano karoserijo. Če česa ne prenesem, je to umazan avto. Notranjost se mi je dvigovala, a sem vržal. Šele takrat sem opazil zgroženo moško postavo v sivem dežnem plašču, ki je očitno videla vse, kar se je zgodilo. Stala je dobrih petdeset metrov navzdol po cesti. Ko je možakar končno ugotovil, da sem ga opazil, se je pričel umikati. Najprej ritensko in nazadnje je stekel, kolikor so ga nesle noge. Prič si nisem smel dovoliti, zato je sem skočil za upravljalca in obrnil ključ. Motor je ubogljivo zarohnel. Med speljevanjem so zadnja kolesa nehote zapeljala prek dekletovega trupla, ki je potrkvajoče treščilo ob podvozje. Nisem se dal motiti. S plinom do konca je vozilo hitro pospešilo, goltajoč razdaljo med nama. Možakar je med tekom panično pogledoval prek ramena in tekel kot verjetno še nikoli v življenju. V zadnjem trenutku mu je uspelo s skokom v stran uiti prvemu napadu. S smodečimi gumami ovita blokirana kolesa so zaplesala po mokrem asfaltu. Avto je naredil skoraj popoln obrat in mrmrajoče obstal. Mrki pogled svetil je tipal za ubežnikom, ki se je kobacal po

razmočenem blatu, škropeč okrog in okrog. Prepričan, da mi divjad ne uide, sem dvakrat trikrat pohodil stopalko za plin. Grozeče tuljenje razgretega stroja je reveža skoraj spet spodneslo. Opetekajoče se je pognal naprej in jaz za njim. Spomnil sem se, da bi se lahko še malce poigral. Pustil sem ga, da se je oddaljil dobrih sto metrov in tam zasopihan obstal. Šele takrat sem se znova počasi pomaknil naprej. Bleščeča žarometa luči sta se zopet osredotočila nanj, kar mu je znova pognalo adrenalin po izmučenem telesu. Z močjo obupanca se je boril za življenje. Mislim, da je že tedaj vedel, da zaman, a je vendarle poskušal. Stopala so metala luže izpod njegovih bežečih korakov in skorajda se je zaletel v zid, ki je kot iz niča zrastel pred njim. Zadnja stena nekega skladišča ali česarkoli že je neizprosno obstala na svojem mestu. Desno se je zid spajal v kot z drugim in le levo je bila ob njem odprta pot. Divje se je ozrl po mojem avtomobilu. Veter, ki se je znova razpihal, mu je vrtinčil plašč v napihujoč se balon. Spominjal me je na staro božično bučko, ki jo obesiš na jelko. Ne vem zakaj, a bušnil sem v neustavljiv krohot. Solze smeha so mi kot dež lile prek lic in izginjale v strnišču neobrite brade. Nekajkrat sem še posmrknil, potem pa sem se zresnil. Možakar je igral svojo zadnjo karto in je poskušal doseči skrajni rob stavbe, tekoč ob njenem zidu. Pospešil sem za njim. Kolesa so neizprosno grabila prostor in luči so že obliznile hitečo postavo. Igraje bi ga že lahko združil v palačinko, pa se mi še ni dalo. Malce sem zaobrnil volan proč od zidu in ga pustil, da se je še tesneje stisnil obenj. Potem pa sem iznenada planil ter ga rahlo treščil s sprednjim desnim blatnikom. Sunek, ki ga jaz skorajda nisem zaznal, ga je zvil v leteč klobčič plahutajoče klobučevine. Zavrl sem vozilo in zapeljal vzratno obenj. Ležal, skorajda slonel, je naslonjen na zid. Še je živel, a hiter pogled mi je povedal, da ne bo več dolgo. Polomilo in zveržilo mu je spodnje okončine ter obelilo ramena do kosti, ko je s hrbtom treščil ob steno. Zlom ključnične kosti je potisnil na plan krvaveč prelom. Bil je pri zavesti in se je poskušal odplaziti proč, a je

stokajoč zadel le ob hladno trdoto zidu. Vozilo je še nekaj časa brundajoče stalo, potem pa se obrnilo ter drveče izginilo v noč.

Rdeče zadnje luči so počasi ugasnile z daljavo. Dober kilometer proč za ovinkom sem ustavil. Razum mi je bil jasen in še predobro sem se zavedal grozot, ki sem jih storil. Komu mar? Tako kot onadva bom tudi jaz kmalu, prekmalu umrl. Počasi in surovo se bom zadušil v lastni razžrtosti, poginil bedneje kot žival. A ne bom sam, tudi nekdo drug bo šel z menoj. Nočem biti sam v tisti prekleti temi. Nočem! Posegel sem po zadnji cigareti. Odločitev je padla.

Bati so hrumeče poganjali hiteče vozilo. Tla pod razbesnelimi kolesi so se lomeče kotalila v ozadje. Merilec hitrosti si je drznil vzpenjati se z osupljivo hitrostjo. Curki moči so se preko upravljalca z drvečega stroja prelivali vame. Pred očmi mi je drselo življenje kot na filmskem platnu. Spomnil sem se vsakega, še tako nepomembnega dogodka in bil zalit z identičnimi občutki. Polomljen porcelanast konjiček iz zgodnjega otroštva je vstal iz razbitin. Jokajoč sem znova prvič sam stal pred osnovno šolo in hip zatem že objemal prvo resno dekle. Pa nepozabna žurka na maturi, pomešana s solzami ob materinem grobu pet let pozneje. Prvi avto in prva služba.

In na koncu morje alkohola, ki sem ga popil ter gore plavajočih cigaret v njem.

Zadnji prizor je zasenčil vse poprejšnje, ki so izginili, utaplajoč se za oddaljenim horizontom. Ravnina se je spremenila v višino. Možakar ob steni je zaslepljen zamežikal v podivjano vozilo, ki je nezadržno jurišalo naravnost vanj. Nespretno je dvignil roke, kot da bi se poskušal zaščititi. Sivina zidu je v zenicah narastla do skrajnosti in hip zatem izginila v blesku eksplozije. Ognjena krogla plamenov je požrla vse. Pogasil jo je šele dež, ki se je kot po naročilu neslišno vsul izpod mračnega neba.

In Smrt, začuda, ni bila več podobna le meni, ampak me je spominjala tudi nate...